

20. MUSTÁRMAG

ADVENT – KARÁCSON II. RÉSZ

BETLEHEMI KERESZT

Sokat hallottam már a golgotai keresztről beszélni, a betlehemiről azonban még aligha. Azt már megszoktuk, és úgy is könyveljük el, hogy Jézus szenvedett a Golgotán. Arra azonban nemigen szoktunk gondolni, hogy tulajdonképpen már Betlehemben is szenvedett.

Karácsony örömnép, nagypéntek a gyász ünnepe. A valóság pedig az, hogy Jézus szenvedése már a betlehemi jászolbölcsőben is jelen volt. *Már ott a jászolban az volt Ő, aki vettetett sokaknak elestére és feltámadására.* Az, akinek sokan ellentmondanak a világon. Már akkor fájdalmak férfja és betegség ismerője volt.

Baj lenne, ha Jézus csak a Golgotán lett volna a világ Megváltójává. De nem így van, sőt **"eleve el volt rendelve a világ megalapítása előtt"**. Az a Jézus, aki a jászolbölcsőben feküdt, már ott, akkor az áldozati Bárány volt, aki elvette a világ bűneit.

Aki igazán keresztyén, karácsonyt sem ünnepelhet úgy, hogy a gyermek születése fölött érzett öröm mély megalázkodásra ne készítse a kereszt előtt, mely már Betlehemben osztályrésze volt Annak, aki Isten létére emberré lett érettünk.

Bizony van betlehemi kereszt, mert Annak, **aki Betlehemben érettünk született**, a Golgota kínja sem volt nagyobb fájdalom, mint az, hogy Istensége dacára emberré kellett lennie. Ő volt az élet, és halandóvá, Ő volt a tisztaság, és bűnné lett érettünk. Akit az egek egei be nem fogadhattak, magára öltötte korlátozott emberi testünket, hogy ebben, a számára rettenetesen szűk öltözetben szenvedjen harminchárom esztendeig.

Miért? Csupán azért, hogy a törvény által halálra kárhoztatott ember Benne találja meg a szabadulását. A kereszt az egyetlen út, melyen át megmentés készítettett számodra. A törvény a kárhoztatás kardjával üldöz, és jaj neked, ha utolér, de a kereszt előtt megtorpan, mert nincsen azoknak semmi kárhoztatásuk, akik a Jézus Krisztusban vannak.

A betlehemi kereszt az, hogy az Igének testté kellett lennie ahhoz, hogy mi Isten igazsága lehessünk Őbenne.

(CÉLEGYENEST ELŐRE 1937. december) Szikszai Béni

SZÜLETETT SZŰZ MÁRIÁTÓL

Jöhetett volna más úton is erre a beteg, bűnös földre. Jöhetett volna úgy, ahogy elment, felhőktől körülvéve, vagy hozhatta volna a betlehemi Angyal erős két karjában lágyan ölelve az isteni Gyermeket. Jöhetett volna felhőben, villámban, hiszen Ő az ég és föld Ura. Nem úgy történt. Küldetett. Oh az én Uram nem alkudott le a nagy áldozatból semmit. Ahogy vállalta a kereszthalál gyötrelmét és gyalázatát, éppen úgy vállalta a születés kínját és szégyenét.

Vállalta a paradicsomi átoknak a terhét. (I.Móz. 3:16) Kain óta minden gyermek átok alatt születik, Jézus Krisztus vállalta ezt a szörnyű örökséget. Megszületett!

Vállalta az emberi test minden nyomorúságát. "Az asszonytól született ember rövid életű és háborúságokkal bővelkedő." Vállalta a testből épült test gyengeségét, éhségét és szomjúságát, fáradtságát és fájdalmát, a korlátokat és röghözkötöttséget. Ő, az Istennel egy, a Csodálatos, Ő lett a fájdalmak férfia, betegség ismerője. Megszületett!

Vállalta az emberi test legnagyobb végső harcát, a halált. Amikor megszületett, Istennek a Fia e testben halandóvá lett. Bűn nélkül, mégis halálraítélve, mint a többi, mint a bűnösök.

Az angyalok vágnak beletekinteni ebbe a titokba, de nem érhetik el annak mélységét. Azért vállalt az Úr mindent, azért született, mert szerette a bűnös embert. Azért született testben, hogy megszabadítson a testtől, azért született halálra, hogy halála által életet adjon. Azért öltött testet, hogy majd ez a test megtöretessék, s a betlehemi kisdéd parányi testében azért indult meg az életadó vérpatak, hogy majd egyszer, a kereszten kimondhatatlan fájdalmak után alápermetezzen a Vér minden megtérő bűnös fejére. Dicsőségét azért rejtette el, hogy egyetlen lélek se riadjon meg, látva az Ő hatalmát, mennyei, isteni voltát. Azért lett hozzánk teljesen hasonló. Azért lett embernek Fia. Azért született.

Született úgy, mint *ember Fia*, de úgy is született, mint *Isten Fia*, mert Szűztől született. Utóda lett minden új teremtésnek, akik nem vérből, sem a testnek akaratóból, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek. Szűztől született s ezzel megbizonyította azt, hogy Isten bármilyen mélyen hajol is le a bűnös emberhez, mindig Isten marad. Bármilyen sokat jelentett is ki önmagából, mindig felmérhetetlen, kikutathatatlan, mindig Csodálatos marad.

Az Ő tökéletes emberi és tökéletes isteni volta sugárzik felénk a Hiszekegy (Apostoli Hitvallás) egyszerű mondatából. Olyan erős és olyan szépséges, mint kettős oszlop a templom bejáratánál. (II.Krón.3:15-17) Ha be akarsz menni a Szentek Szentjébe, hogy nézhess az Ő szépségét, itt kell áthaladnod alázatos és hálaadó lélekkel.

Örülj nagyon, mert a te királyod, aki hozzád közelget, ember fia, aki meglátja, megérti nyomorúságodat, és Isten Fia, aki isteni hatalommal segít. Az Ő szeretetének és szentségének nagyságát fel nem foghatod, de megsejthetsz felőle valamit ebből az üzenetből: született neked - Szűz Máriától!

(Mustármag 1938.december) Dizseri Sándorné

Az ember lelki nyomora

"A mélységből kiáltok hozzád Uram!"(Zsolt 130:1)

Az embernek az a nagy nyomorúsága, hogy a királyok Királya fiává hivatott el, és mégis a bűn rabja lett. Magasságokban lakozhatnék, az Úr szívéen volna pihenőhelye, és a mélységekben lakozik mégis. Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy alázuhant, és pedig égi magasságból zuhant alá. Isten képe ragyogott ábrázatán, békesség lakott a szívében, boldog volt élete a paradicsomban mindaddig, míg engedelmes volt Istennek. De amikor hitelt adott a kígyó hazugságának, alázuhant. Az engedetlen lélek áttörte az isteni korlátokat és kiűzetett a

paradicsomból. Ekkor kezdődött az ember lelki nyomora; ekkor került a mélységbe a magasságos Istennel lakozott ember. **Ebbe a mélységbe születnek bele utódai**, mert Isten nélkül valók vagyunk, elesett természetünknel fogva ebben a világban.

Mit jelent ez a mélység? Sötétséget, reménytelenséget, krisztusnélküliséget, földhözragadottságot, kárhozatot. Mert a **kárhozatba nem a halál után jutunk**. Ebbe születünk bele mikor a világra jövünk. Nyomorúságunk mélységét mutatja, hogy nem is tudunk elesett voltunkról. Azt hisszük, hogy az a természetes állapot, amelyben benne vagyunk. Az a bizonyosság nélküli tapogatózás, mellyel az Isten számára teremtett emberi szív sokszor készséggel fogadja mindazt, amit vallásosság nevében - Istennel kapcsolatban - kínálnak neki. **"Vallása" van talán, de élő "hite" nincs**. Szíve tele van babonás félelemmel. Istenről csak sejtései vannak inkább, önmagát sem ismeri. Fél a holnaptól, retteg a haláltól. A gondviselést saját erőlködésével akarja helyettesíteni. Az élet kínos robot számára, fárasztó küzdelem, ami után nem tudja, hogy valóban következik-e valami?

Ehhez a békétlen, boldogtalan emberhez közeleg Isten, kinek **"Alant vannak örökkévaló karjai"**. Fáj Istennek az ember nyomorúsága, keresi a mélységben küszködőt, hogy feltámassza benne a szabadulás vágyát. Az ember próbáltatásai azok a szent eszközök, melyek által Isten a menekvés akaratát felkelti az emberben, hogy megjelenjék ajkán a kétségek és a bajok között megfáradt lélek kiáltása: **A mélységből kiáltok hozzád Uram!** Nincsen olyan megfáradott, kinek kiáltása válasz nélkül maradna. Isten aláhajol és megéreztetni velünk atyai hű szívének értünk való dobogását, mert üdvösséget szerzett a mélységben gyötrődő ember számára és megmentő szeretete várja a pillanatot, amikor felragyogtathatja bennünk az Ő világosságát. **Ez a fény először Betlehemben ragyogott fel**, onnét indult el szíveket hódító útjára, az üdvösségre vágyó szívek felé, kiknek nem a mélységben, hanem Isten atyai szívében van a helyük.

(Mustármag 1939. december) Nyáry Pál

KARÁCSONY fent és lent

Fent: A legnagyobb lemondás:

az ISTENÉ,

az ATYÁÉ és a FIÚÉ,

együtt és külön-külön.

Lent: Micsoda félreértés:

ajándékokat kapni,

ajándékokat adni

az AJÁNDÉK helyett! (Füle Lajos)

Elhirdették, ami nekik a gyermek felől mondatott...

Ez volt az emberek ajkáról a legelső karácsonyi igehirdetés. Azóta sok prédikáció hangzott el karácsony ünnepén. Sokan, sokat beszélnek Jézusról, de áldott bizonyágtétel, áldott hirdetés csak azok ajkán fakadt és fakadhat, akik a fenti ige szellemének megfelelően gyakorolták és gyakorolják ezt a szolgálatot. Azt hirdették, ami nekik mondatott. Nem arról kell bizonyágot tennünk, amit mások tapasztaltak, amit mások éltek át Krisztussal, hanem mindig arról, amit magunk nyertünk. Ahhoz, hogy valaki Krisztus bizonyágtevője legyen, neki magának kell élő, személyes közösségbe jutni vele. Oda kell eljutnia Krisztus minden bizonyágtevőjének, hogy **"nem a te beszédedért hiszünk immár, mert magunk hallottuk és tudjuk, hogy bizonynal ez a világ idvezítője, a Krisztus."** (Jn 4:52) Amit te magad nyertél, azt hirdesd.

A pásztorok nem a maguk kitalálta dolgokat hirdették, hanem ami nekik *mondatott*. Sokan szólnak a maguk bölcsességét, a maguk "szellemes" gondolatait, és nem egyszer áldozatul esik az Isten kijelentése, az ige, csupán azért, mert a bizonyágtevő másként látja a dolgokat, mint Isten. De milyen nagy azoknak a jószándékú bizonyágtevőknek a száma, akiknek semmi sem mondatott ugyan, ők pedig mégis hirdetnek. Szomorúan vonatkozik rájuk az ige, hogy **"Prófétáknak, holott nem küldöttem őket."** (Jer 23:32) Inkább hallgass, mintsem megbízás nélkül szólj.

Az Úr küldöttei, mindig a **"gyermek felől"** tesznek bizonyágot. Nem a gondviselő jó Atyáról, nem a titokzatos, a megfoghatatlan, elrejtőző Istenről, hanem a testté lett Igéről, a "gyermek felől" kell bizonyágot tennünk. **"Ami kezdettől fogva volt, amit hallottunk, amit szemeinkkel láttunk, amit szemléltünk és kezeinkkel illettünk az életnek igéjéről"** (I.Jn.1:1) Egyetlen igehirdetés, bizonyágtétel sincs a Szentlélektől, mely nem Jézusról szól, mert a Szentlélek Őt dicsőíti. (Jn.15:14)

Egyedül Jézusról tégy bizonyágot.

Az ilyen hirdetés azonban csak akkor fakad fel és válik meggyőző erejű bizonyágtevéssé, amikor valaki már nemcsak hallotta a Jézusról szóló ígéretet, hanem őt magát meg is találta. A gyermek felől nyert ígéretes erőteljes hirdetése csak annak az ajkán fakad fel, aki meghódolt előtte, aki hit által felismerte ama tehetetlen gyermekben, vagy ama még tehetetlenebbnek látszó megfeszítettben az Isten egyszülött Fiát.

Eredményes bizonyágtétel csak a vele való találkozásból származik. Hirdesd! Ha az előbbi feltételeket véghezvitte benned a Szentlélek, akkor hirdesd! Hirdesd, mert sokan nem tudják. Hirdesd, mert hír, melyet az Atya hirdetésre szánt. Hirdesd, mert megtört szívek, epekedő bűnösök, megalázott életek, sötétben és halál árnyékában ülők, halálfélelmek között rettegők várják a "jó hírt, a nagy örömet, mely az egész föld öröme: **Született néktek Megtartó, aki az Úr Krisztus!"**

Az én örömem és a te örömed is.

(Mustármag 1939. december) Szikszai Béni

ÖRÖMHÍR AZ ÉJSZAKÁBAN

(Lukács 2:8-12)

A Betlehem környéki névtelen pásztorok bizonyosan nagyon egyszerű, mindennapi emberek voltak. Nem aranyszőrű báránycákat legeltettek, hanem közönséges juhokat. Az életük nehéz és küzdelmes volt, mint minden szegény emberé. Még födelük sem volt, mely megvédené őket esőtől, szélről: kinn tanyáztak a mezőn. Az éjszakát nem alhatták nyugodtan végig, virrasztaniok kellett a juhaik mellett, hogy kárt ne tegyen bennük vadállat, vagy gonosz ember. Hogy ezek a pásztorok valami különösen jó vagy kegyes emberek lettek volna, arról sem tudunk. Ha úgy lett volna, megemlítené a Szentírás. Bizonyosan nekik is megvoltak a maguk bűnei és gyengeségei, mint nekünk. Megváltásra, Megváltóra szoruló emberek voltak ők is. A Betlehem környéki pásztoroknak ez a minden rendkívüliséget nélkülöző személyisége számomra nagy bátorítás. Azt a hitet merítettem belőle, hogy a mai idők sok egyszerű, névtelen, küszködő és gyarló emberének, amilyenek közt élek és amilyen magam is vagyok, épp úgy **küldhet hírt, személyes üzenetet az Úr**, mint azoknak a pásztoroknak. Nem kell ahhoz semmi különlegesség, hogy a Király ránk gondoljon és kegyelmét kijelentse számunkra. Sőt: **a világ bolondjait választotta ki magának az Isten... és a világ nemteleneit és megvetettjeit választotta ki magának az Isten és a semmiket...(I.Kor.1:27-28.)** A pásztorok, akik az üzenetet kapták, egészen mindennapi emberek voltak, viszont a hírvivő követ már rendkívülőbb volt. Az Úrnak angyala. Hogy miért egy mennyei hírnököt használt fel az Úr erre az üzenetvitelre, nem tudjuk. Talán azért, hogy a pásztorok jobban figyeljenek és egy pillanatra se kételkedjenek, hogy itt valami olyan nagy dolgról van szó, amit nem lehet besorolni az ő mindennapi életük eseményei közé: hogy olyan hír jutott fülükbe, amely az égnek éppen olyan fontos, mint a földnek. Elvégre, annak a hírnek a közvetítésére még egy angyal is nagyon szerény szürke postás volt. Nem a hírvivő követ volt ott igazán csodálatos és fontos, hanem **maga a hír**. Az örömhír az éjszakában.

Az a hír a Megtartóról szólt. A veszni indult, sőt elveszett világ, elveszett emberi lélek megmentőjéről. Hogy itt a nagy segítség: **a nagybetegnek az orvos, a fuldoklónak a mentőkötél.**

Az a hír a Krisztusról szólt. Arról, akit az Atya felkent, felruházott mindazzal a méltósággal, erővel, szeretettel, bölcsességgel, ami szükséges ahhoz, hogy a Megváltó ne festett kép, hanem **valóságos szabadító legyen.**

Az a hír az Úrról szólt. Nem gőgös, hatalmaskodó kényúrról, hanem magát a földig, **a legmélyebb szegénységig megalázkodó Úrról**, akinek az az ismertetőjele, hogy jászol a fekhelye. És mégis valóságos Úrról, az egyetlenről, aki parancsol feltétlen hatalommal mindennek és mindenkinek mennyen és földön és pokolban.

Az a hír a születésről szólt. Arról, hogy a kegyelem és a megváltás már nemcsak ígélet és reménység, hanem testet öltött valóság, megkereshető, megtalálható, **megfogható valóság**. És mindebből következik, hogy **a hír örömhír volt**. Félelmeket eloszlató nagy öröm híre. Én az angyal **"ne félj!"** - szavát nemcsak úgy értem, hogy a pásztoroknak a mennyei jelenség által keltett megdöbbenését volt hivatva szétoszlatni. Az a szó nekik és nekem és mindnyájunknak azt mondja: **Jézus Krisztus azért jött, hogy megszabadítson, feloldjon minket minden gyötrő félelemtől és kétségtől, a holnap aggodalmától, a halál félelmétől, az ítélet rettentésétől.** Igen, ez az örömhír nemcsak egypár emberé, hanem **"az egész népnek öröme**

lészen". Azé az egész népé, amely meghallja és **elfogadja a Megváltóról szóló örömhírt, az evangéliumot.**

Örömhír az éjszakában! Ma is nagy, ó milyen nagy, sötét éjszaka borul a világra! De én tudom, hogy ennek az örömhírnek ma is van elég ragyogása ahhoz, hogy fel tudjon deríteni, hajnallá tudja változtatni az éjszakát mindazoknak, akikhez megérkezik.

(Mustármag 1939. december) Vargha Tamás

KINEK CSILLAGA VAN

Kinek csillaga van,
legyen maga a béke,
hogy minden dolga itt
békében menjen végbe!

Kinek Csillaga van,
legyen felette bátor:
szeressen vakmerőn,
de érte mit se várjon!

Kinek Csillaga van,
öltözzék friss reménybe,
hogy ISTEN LELKE is
cselekszik benne, érte!

Kinek Csillaga van,
ámuljon, mert az Ige
testté lett, s boldogan
daloljon Róla szíve! (Füle Lajos)

SZÜLESS BENNÜNK MA MEG...

A Gyermekek születésének ünnepe sok ragyogással jár. Gyertyácskáktól az örömkönnyekig sok szelíd, meleg fény. Bárcsak ez a sok fény rávilágítana szívem legégetőbb karácsonyi kérdésére: Megszületett-e Jézus bennem? Jézusé vagyok régen. Neve az ajkamon imámban, énekben, biznyságtévésben. Az életemben csodákat tett. De hiszen Korazinban és Bethsaidában tette legtöbb csodáit, és Júdás is nyert hatalmat, hogy hirdesse az evangéliumot. - Jézus az enyém? Belépett hozzám csendesen, mint kedves jó barát - és egyszer csak eltűnt észrevétlen - meggyógyított - aztán elváltak útaink - vagy született bennem vérben, könnyben, fájdalomban, minörökre az enyém?

Megszületett valóban? Növekszik bennem? Mert ha megszületett, növekednie kell, nekem pedig alászállanom. Mióta vagyok az Övé? Mennyire növekedett bennem azóta Jézus? Mennyit kisebbedtem azóta én? A fiamat egykor karomon hordoztam s most nagyobb nálam. Megnőtt-e Jézusom annyira, hogy Ő hordoz engem?

Megszületett bennem? Kiragyogott már a fénye az éjszakába? Megkeresett már valaki azért, mert hallott róla, hogy bennem csoda történt? Szomjas szívű pásztorok, kutató bölcsek nyitogatták már a szívem ajtaját, hogy ők is lássák a Megszületettet?

Szívemben akkor születik meg a Messiás, ha van helyem a számára. Az "én" pedig nem akar helyet adni, félti az uralmat, mint Heródes. Akkor lesz valósággá bennem az Ige: **"Él bennem a Krisztus"**, ha megtörtént az első része is: **"Krisztussal együtt megfeszítettem, élek többé nem én..."** Az Ő születése és az én halálom, az Ő halála és az én újjászületésem olyan elválaszthatatlan, összefonódott egész, mint az Ő töviskoronája, vagy mint az a gyűrű, mellyel eljegyzett magának örökre.

A váltság munkája felbonthatatlan egység. Nem fogadhatom el egy részét. Nem lehet enyém a drága, isteni Gyermekek, ha a megfeszített Krisztus elől elrejttem arcomat. Betlehemből is a Golgotára visz azt út.

Itt nyílik meg egészen szívem a Csodálatos előtt. Itt tudom meg azt is, hogy amit adhatok, istálló csupán, de Annak, aki Isten létére elfogadta a jászolbölcsőt, oda merem adni ezt az alkalmatlan, tisztátalan, alacsony otthont: a szívemet.

Oh Uram! Szüless benne ma meg!

Szüless bennünk ma meg!

(Mustármag 1939. december) Dizseri Sándorné

MIT ÜZEN A BETLEHEMI JÁSZOL?

A betlehemi jászol így karácsony táján sokféle alakban kerül elénk. Színes betlehemek fényben úszó belső világosságában, újságcikkekben, ígehirdetésekből gyakran élénk tárul a betlehemi jászol szegénysége, a benne fekvő kisdéd szelíd mosolya, a pásztorok áhítata, a bölcsök tisztességadása... Sokan olyan szívesen időznek a beszédes kép látványossága mellett anélkül, hogy megértenék a betlehemi jászol hozzájuk intézett üzenetét. Mert üzen a jászol, neked is - nekem is - csak az a fő, hogy megértsük, elfogadjuk, amit mond.

Első üzenete az, hogy **nem volt hely** a kisdéd számára a vendégfogadó házban. A jászol azóta is állandóan azt üzeni, hogy Jézus számára nincs hely. Előbbrevaló minden és mindenki: rengeteg a dolgunk, kevés az időnk, túlterheltek az idegeink, annyi minden kér bebocsájtást, ami jobban érdekel, mint Ő és kiderült a fájdalmas valóság, hogy Jézus számára **sem idő**, sem hely nincsen.

A jászol **szegénységről** beszél. Ha a királyi palota aranyos bölcsőjében szállott volna alá a bethlehemi gyermek, akkor csak a föld kiváltságosai örvendezhetnének az ő születésén. De így jöhet bizalommal és reménységgel a legnyomorultabb szegény is, mert a jászol nyomorúságánál nagyobb ínségbe nem született bele még senki sem. Mekkora szeretet öltözött itt testbe, hogy kész volt felcserélni a menny dicsőségét a föld koldússzegénységével!

A jászol nyomorúsága a Golgota árnyéka. A szenvedés története tehát nem nagyhéttel kezdődik. A keresz árnya már a bölcsőre is aláhajolt: Golgota története már karácsonykor kezdődött. **Találkozó hely a jászol: ígéret népe és a pogányság itt kezdett találkozót.** Itt lesznek testvérré azok, kiknek szívét semmi sem tudta eddig felmelegíteni egymás iránt. Minél közelebb megyünk Jézushoz, annál közelebb vagyunk egymáshoz is!

A jászol ideiglenes szállást nyújtott az Úrnak, hiszen **kinőtt belőle a gyermek!** Nem Jézuska többé, akármilyen szívesen kicsinyítenék a becézgető lelkek, hanem Úr Jézus Krisztusunk!

Végül ezt üzeni a jászol: **Én érettem!** Az én karácsonyi ajándékom fekszik ott, nekem adta Őt az Atyának nagy szerelme. Őt kell elfogadnom! Majd vele együtt megkapok mindent. Mert így iratta meg a Szentlélek az én vigasztalásomra: **"Aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért odaadta, mimódon nem ajándékozna vele együtt mindent minékünk?"** (Róma 8:32.)

(Mustármag 1940 december) Nyáry Pál

KARÁCSONYI ÜZENET

Üzenem mindenkinek, hogy a Csillag
fényéből semmi sem kopott,
értelme lett csak megszokott.

Üzenem mindenkinek, hogy a GYERMEK
ma is testté lett csoda,
ISTEN jósága, mosolya.

Üzenem mindenkinek, hogy a pásztor,
király egyformán kedves ott,
s Előtte boldog lesz legott.

Üzenem mindenkinek, hogy a bölcsek
serege most is útra kel,
elég nekik a régi jel.

Üzenem mindenkinek, hogy a szívem
ma is repesve fut Felé,
ma is azé a Gyermeké. (Füle Lajos)

HAMIS FÉNY

Meg vagyok győződve róla, hogy sokakban botránkozást kelt az, amit most írni akarok. Mégsem tehetek mást. Hamis fény a karácsonyi fény, mely a kivilágított karácsonyfákról árad ki a világba. Hamis, mert elrejtí az igazi Világosságot. A karácsonyfa gyertyák csak magukért égnek. A karácsonyi öröm csak magunkért van. Annak, akinek nevében és dicsőségére csináljuk, semmi köze nincsen hozzá.

Régen hallottam valakitől, hogy diákkorában volt egy tanáruk, akit nem becsültek kellőképpen. Mikor azonban névnapja elérkezett, nagy ünneplést csaptak neki. A tanárban

volt annyi úri becsület, hogy az ünneplést visszautasította, nem fogadta el. Orcátlanság volt a diákok részéről az ünnepség, és orcapirító lett volna elfogadni a tanárnak tőlük.

Nem orcátlanság-e részünkről a karácsonyi ünneplés? Nem gondolod-e orcapirítónak Jézus részéről elfogadni ezt az ünneplést? Hát meggyőződésem szerint nem is fogadja el. Karácsony ünneplésünkhöz csak annyi köze van, mint viszálykodásainkhoz, "elnézi haraggal".

De valójában karácsony ünneplésünk nem is neki szól. **Karácsonykor magunkat akarjuk megajándékozni örömmel.** Van egy szólás-mondás, hogy "egyszer esik esztendőben karácsony". Nálunk, ha a kutyának valami jó étket adnak, azt szokták mondani: "hadd legyen neki is karácsonya!" A karácsonyban tehát csak testi örömeiket keres a mai "keresztyénység".

Az a meggyőződésem, nem véletlen, hogy az első keresztyének nem ünnepelték meg a karácsony ünnepét. Nincs is semmi szertartásbeli gyökere. A húsvét, a pünkösd még csak bír bibliai gyökérrel, de karácsony ünneplésünkben több a külsőség, mint a lélek, több a test, mint a szellem, több az istencsúfolás, mint az istentisztelet.

Kérdezték meg a fényesen kivilágított karácsonyi termekben: Hol van Jézus? Kérdezték meg bárhol, ahol karácsonyfát gyújtanak, hogy: Így imádjunk-e téged? A válasz bizonyosan ez lesz: Az égi madaraknak van fészük és a rókáknak barlangjuk, de az ember Fiának nincs hová fejét lehajtania. A másik kérdésre pedig így szól: Az Isten Lélek, és akik őt imádják, szükség, hogy Lélekben és igazságban imádják.

Csak az ember Fia kér szállást, nem az istenség igényével lép fel e világgal szemben, hiszen mint Isten Fiát nem fogadhatja be őt az egész teremtettség se, de mint ember Fiának nincsen helye e világban. Rókabarlangok vannak, bűnfészkek vannak, de Jézus számára nincsen hely. A hamis fény eltakarja az igazi világosságot.

Csendes, elcsendesedett szívvel kellene megállnunk az isteni kijelentés, a testté lett Ige előtt, megalázkodott szeretettel hódolni Annak, aki váltságunkért testet öltött. És mi lótnak-futunk, fenekestől felfogatunk mindent, nagy hűhót csapunk, hogy **ünnepeljük saját magunkat.**

Megrendülten kellene eltakarnunk orcánkat, hogy jaj nékem, elvesztem, mert a szentség Urát látták az én szemeim, és mi öntelt gügyögéssel hajlunk egy jászolbólcső fölé. A vakító világosság láttára megdöbbenve kellene látnunk sötét foltjainkat, melyek olyanok, mint a párduc foltossága (emberi erővel nem változtathatók) (Jer.13:23)., mi pedig orcátlanul, a viaszgyertya kormozó lángjával világítgatunk orcájába.

Ha valamikor, most időszerű a kijelentés: "Gyűlölöm, megvetem ünnepeiteket." Ha valamikor, akkor ma ideje volna, hogy karácsonyi gyertya helyett magunkat zsákban és hamuban **megalázva járulnánk elé**, kiáltozva, hogy: "Isten, légy irgalmas nékem bűnösnek!" Az a meggyőződésem, hogy a ma élő keresztyének, ha **élnének**, azzal ünnepeznék a karácsonyt, hogy karácsony estén sötét maradna az ablakuk, és szívüket megalázva várnák a világ Világosságát."

Ha pedig nem, akkor a Szentlélek zokogni fog a rejtkehelyeken, a kiűzött Jézusnak újra nem lesz helye az általa és reá nézve teremtett világban.

Ti ünnepeljeteK, én majd sírni fogok! Ti örüljeteK önmagatokban, én majd szomorkodom egyedül! Ti vigadozzatok, majd én gyászolok! Hangozzék fel vidám kacagásotok, majd az én orcámon aláperegnek a könnyek!

ÜnnepeljeteK! ÜnnepeljeteK! Én szomorúan megyek!

(Mustármag 1941. december) Szikszai Béni

AZ URALOM AZ Ó VÁLLÁN LÉSZEN

Ennek a próféciónak minden ellene mond, amit a szemeink látnak, füleink hallanak. Semmi sem jobban világosabb, mint éppen a **mi adventünk, a mi karácsony várásunk**. Szándékosan írtam karácsony- és nem Krisztus-varást, mert amikor a legjobban kifejezésre kellene jutni keresztyén voltunknak, akkor vagyunk a legpogányabbak.

Várják ma a karácsonyt, de a karácsony Krisztusa nélkül. Az a meggyőződésem, hogy Krisztus ma a legfényesebben megrendezett egyesületi vagy egyházi ünnepeken sem kap helyet. **Érdeklődésünk középpontjában nem Jézus, hanem a karácsonyfa, a karácsonyi ajándék van.**

A prófécia a legteljesebb ellentétben áll a valósággal. **Számunkra az lenne a legmegdöbbentőbb, ha karácsonykor valóban megjelenne az, akit "várunk": Krisztus.** Hol keressük hát a prófécia beteljesülését? A jövőben vagy sehol? Az a válasz, hogy a múltban és a jövőben. Ez a prófécia örök időkre szól, az uralom valóban Jézus vállán volt, van és lesz.

Mielőtt Ábrahám lett, **Ő** van (János 8:58.), eleve el volt rendelve a világ megalapítása előtt (I. Péter 1:20.), minden **Ő** általa lett ami lett és nála nélkül semmi sem lett, ami lett. (János 1:3). Az Atya nem ítél senki, hanem az ítéletet egészen a Fiúnak adta, éppen azért, akiket a Fiú akar, megelevenít (János 7:22-24). Senki sem mehet az Atyához, csak **Ő** általa (János 14:6.). Nincs senkiben másban üdvösség, mert nincs és nem is adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk (Ap.Csel.4:12).

"Te vagy-e a zsidók királya?" - kérdezte Pilátus és **Ő** nem tagadta meg, hogy király, de megmondotta, hogy az **Ő** országa nem e világból való. Ez a prófécia titka. A másik ország, Isten országa Királya **Ő**. Annak az országnak korlátlan Ura. Annak az országnak kapuját senki meg nem nyithatja egy élő lélek számára csak Jézus. Az **Ő** vállán van uralkodásának palástja és **Isten országa kötelékébe sem angyalok, sem szentek, sem közbenjárók senkit fel nem vehetnek, csak Jézus egyedül.** Isten országa polgára csak az lehet, akinek királya Jézus.

Hadd kérdezzem itt meg tőled, Királyod-e néked Krisztus? Ha a földi királyok szavukat hallatják, népük siet teljesíteni azt, - hallod-e - teljesíted-e te Krisztus Király szavát? Hódolsz-e, szolgálatsz-e Néki?

Az **Ő** országa nem ebből a világból való, de el fog jönni erre a világra. Nem úgy, mint a mai rózsaszínű álmokat látó próféták képzelgik, hogy egyszer majd az egész világ szépen, csendesen átalakul Isten országává. Ez a rózsaszínű álmokd ellenkezik a Szentírással. Mégis el fog jönni, mert az egész teremtett világ sóhajtozva és nyögve várja, minden igazi hívő lélek

imádkozza, hogy jöjjön el a te országod. Eljöttét nagy világhatalom fogja megelőzni, a bűn elhatalmasodik, megjelenik a törvénytaposó, akinek eljövetele a Sátán erejével van. (II.Thessz. 2:8-9). Akkor tolvajmódra, váratlanul tör be a világba az Isten országa. Föltetszik az Emberfiának jele az égen rémítően, mint a villámlás, kelettől nyugatig és megjelenik az Úr Jézus az égből az Ő hatalmának angyalaival, tűznek lángjában és bosszút áll azokon, akik nem ismerik Istent.(II Thessz.1:7-8).

Az uralom az Ő vállán lesz. Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer angyal fogja zengeni: **Méltó a megöletett Bárány**, hogy vegyen erőt és igazságot és bölcsességet és hatalmasságot és tisztességet és dicsőséget és áldást (Jelenések 5:12). Majd megnyílik az ég és ímé egy fehér ló és aki azon ül Hívnek és Igazságosnak hívatik és igazságosan ítél és hadakozik. Szemei olyanok, mint a tűzláng, a fején sok korona, az ő neve is fel van írva, amit senki sem tud csak ő maga. És vérrel hintett ruhába vala öltöztetve és a neve Isten Igéjének neveztetik és mennyei seregek követik őt fehér lovakon, fehér és tiszta gyolcsba öltözve. Szájából éles kard jó ki, hogy azzal verje a pogányokat és ő fogja legeltetni őket vasvesszővel és nyomja a mindenható Isten haragja hevének borsajtóját. És az Ő ruháján és tomporán oda vala írva az Ő neve: **Királyoknak Királya és uraknak Ura** (Jelenések 19:11-16).

Bizony, az uralom az Ő vállán lesz és amikor Krisztus, a mi életünk megjelenik, mi is vele együtt megjelenünk dicsőségben (Kolossé 3:4). Minden szem meglátja Őt, még akik általszegezték is és siratja őt a földnek minden nemzetsége (Jelenés 1:7). Jön a király, hogy a látható világ fölött is átvegye az uralkodást, alattvalói pedig, akik gyűlölték őt így szólnak: Nem akarjuk, hogy Ő uralkodjék rajtunk, (Lukács 19:14), hegyekbe és barlangokba menekülve kiáltoznak a hegyeknek és a kőszikláknak: Essetek mireánk és rejtsetek el mindket annak színe előtt, aki a királyi székben ül és a Bárány haragjától, mert eljött az Ő haragjának napja és kicsoda állhat meg? (Jelenés 6:16-17)

Valóban kicsoda állhat meg? Ki tartatik meg, mikor elhangzik a diadalkiáltás: "E világnak országai a mi Urunkéi és az Ő Krisztusáéi lettek, aki örökkön-örökké uralkodik." (Jelenés 11:15). Ki állhat meg vérrel borított ruhájú Király előtt, aki nyomja Isten haragja hevének borsajtóját?

Az, akit szeplőtelen és hibátlan Bárány vére betakar az ítéletre visszatérő Király tűzláng szemei előtt. Az, akit a vérrel hintett palást kegyelmesen befedez, aki hiszi, hogy az uralom az Ő vállán van.

Vigyázzatok aztért és "**Csókoljátok a Fiút, hogy meg ne haragudjék!**"

(Mustármag, 1937. december) Szikszai Béni

KARÁCSONYI GONDOLATOK ÚJ ÉVRE

A karácsonyi gondolatokat novemberben vagy december elején szokták megírni, hogy karácsonyra már az olvasó elé jusson. E levélben olyan néhány dolgot írok le, amelyeket valóban karácsonykor láttam meg, tehát **nem a karácsonyfa alá viszem, hanem, onnan hozom a sűrű hétköznapi felé**, ahonnan kajánul les ránc a hétköznapi gondolkodás bénító réme. Mintha felénk nevetne: Na elfogyott a kalács, leteltek a pirosbetűs napok, elhalkult

Betlehem költészete, elhallgatott a karácsonyi ének, maradt-e hát valami a meleg ünnepekből a hideg-rideg mindennapokra?

Maradt bizony!

Az istállóba szorult szent család - a karácsonyi költészet legfőbb tárgya - azt is hirdeti, hogy az **Isten az Ő akaratát mindenképpen véghezviszi**, és soha nem teszi függővé körülményektől és emberektől. Meg azt is, hogy a barmok háza is szent helyé lesz, ha oda szent kerül, - de ugyanígy az általunk "szent"-nek minősített hely is istállóvá lesz, - ha azzá tesszük életünkkel, viselkedésünkkel.

Amikor akadályok gördülnek elénk az életúton, milyen hamar megrettenünk és kétségbeesünk, mintha bizony az Isten karja megrövidülne és nem érne az akadályokon túl, egészen a végső célig. Ha az Isten ígérte bízjuk életünk bármely részére, ha még oly reménytelennek látszanék is: bizonytalanságot beteljesíti Isten éppen akkor és éppen úgy, ahogy és amikor "javunkra" van. Az, hogy mi előbb és nem olyan körülmények között gondoltuk, mint az Isten, az nem nagy baj, csak ne kapkodjunk esztelenül a pusztán létünket sem biztosító csalókat, korhadó deszkaszálak után, amikor a kegyelem biztos hajója vinne a révbe, - ha engedelmeskedünk...

Az engedetlenség az, amivel legtöbbször zátonyra futunk az Isten akaratától el, és leszünk az élet tépett, rongyos hajótöröttjei, - de Isten még akkor is **véghezviszi akaratát...**

Jézus akkor is megszületett volna, ha Mária és József, bosszankodva, hogy nekik nem jutott hely még a vendégfogadó háznál sem, nem fogadták volna el az istálló "kényelmét", hanem kint aludtak volna a hűvös éjszakában, a csillagos ég alatt. De több szenvedés, több remegő aggodás szakadt volna rájuk, mint így, hogy engedelmeskedtek és nem kívánták, hogy "örölük" az Isten "különbül", másképpen intézkedjék, mint a többi halandó emberről.

Úgy látszik a betlehemi istállóból és a jászolból, hogy az **Isten nem teremtett külön világot az övéinek**. Épp úgy el kellett menni a szent családnak is a népszámlálásra, mint a többi "nem szent" családoknak. Még az sem volt meglepő, hogy Mária várandós volt. Nincs kivétel, nincs "más mérték". Nincs a hívők számára külön járda és sétatér ezen a világon, sem külön utcájuk, sőt még csak külön házuk sem igen akadt, ahol őrájuk "más" törvények érvényesek, mint a többiekre. A hívő gyermekeknek ugyanúgy az iskolába kell járni, mint a nem hívő szülők gyermekének, és ha a hívő gyermek nem tanul, éppúgy megkapja a maga kijáró osztályzatát, mint a másik. Katonáéknál sem csinálnak nekik külön laktanyát, sem külön fogdát stb. A szent család természetesnek vette, hogy mivel később érkeztek: kimaradtak, és ezen felül nagyon megörülhettek az istállónak. Nem izgatta őket, hogy az "csak istálló", mert ők tudták, ami kijelentetett nekik... - hogy az ő hivatásukon, feladatukon nem ront az itálló, sem a jászol, sem a barmok, semmi, semmi.

Miért nézünk hát mi annyiszor ábrándosan "külön" utak után?

Nem az utakban, nem is a körülményekben van a különbség, hanem az azokban járókban. A betlehemi istálló szent helyé vált, mert az Isten Fia született oda.

Ne keressünk mi sem az Isten népe számára "fenntartott hely"-eket ezen a világon, ahova kevesebb hideg, kevesebb tikkasztó hőség, kevesebb szenny, de annál több "jó" és "szép" jut.

Az Isten országa nem itt, vagy ott van, hanem tibennetek van. És ha a királyi palotában vagyunk - ott van..., de csak úgy, ha valóban "bennünk" van. - Ha zötyög-zörög az életem, nem a környezetemben, nem a körülményeimben van a hiba, hanem: bennem. Lám, hogy a szent családnak nem jutott hely fényes palotában, még csak egy vendégfogadóban sem, csak az itállóban, de azért megszületett az Isten Fia és szentül született, és ha csak jászolban jutott is hely számára, mégis a világ Megváltója lett, mert annak jött.

Azt üzeni a betlehemi istálló és jászolbölcső, hogy nem a "születés" minősít az életre, se fölfelé, se lefelé. Cigányputriban világrajött gyermekből lehet apostol vagy lángész - és királyi palota selymeiben születő magzat vége lehet akasztófa, vagy szerzett, gyógyíthatatlan betegség.

Attól függ inkább az életek sorsa, már a földi is, de az örök élet is, hogy **van-e Jézus Krisztus számára hely a szívekben.** - Nem az a lényegesebb kérdés most, hogy mi van az egyházban, a politikában, a közéletben, az irodalomban, a zenében. Addig fölöslegesen és hiába is izgatnak bennünket ezek, amíg nem tudunk "mi", nem tudok "én" így felelni:

Van hely a szívemben Jézus,

Jere hát ide bé, óh jöjj!

(Célegyenest Előre, 1938. december) Horváth János

NE FÉLJETEK

"Ne féljeteK, mert hirdetek nekteK nagy örömet..."

Senkinek nem múlik el a félelme attól, hogy a fenti két szót leírtam, ő meg elolvassa - akármilyen őszintén kívánnám is ezt. Mint ahogy nem lett még senki attól boldog, hogy esküvője alkalmából "sok boldogságot" kívántunk neki és senkinek sem lesz azért jó napja, mert "Jó napot"-tal köszöntöttünk reá. A fenti biztatás nem ilyen emberi szokásos kívánság, hanem **a Szentírás biztatása**, amellyel Jézus is igen sokszor közeledett a csüggedőkhöz. **Angyalok ajkán is igen sokszor felzendült a biztatás: Ne féljeteK! A**

Szentírásban háromszázhatvanöttször fordul elő a "Ne féljeteK!" bátorítása, tehát minden napra jut egy, amire igen-igen nagy szükségünk is van ebben a végvonaglásaiban vergődő világban.

*

A félelem egyidős a bűnnel. Már az első ember beledadogta a világba a borzalmas szót, amikor ott állott Isten előtt első bűne után: **"megfélemlém..."** És azóta nincs ember, aki ne félt volna, vagy ne félne, mint ahogyan nincs ember, aki ne vétkeznék... Azóta vannak a veszély idején riadt tekintetek, velőtrázó sikolyok, hisztériás vonaglások, idegességek, bujkálásban tönkrement életek, mert **előbb vétkeztünk azután félünk**. Pedig de sokkal jobb lenne, ha nem a bűnözés után félnénk az Istentől, hanem a botlás előtt félnénk az Istent. Minden egyéb félelem is ebből a félelemből ered s bár szinte a nagysága talán más-más, de csak a félelem az, melyet a bűn előtt nem ismertünk. Mert mitől félünk? Betegségtől, haláltól, nyomorúságtól, szenvedéstől. Ezek mind nem voltak a bűn előtt, de azóta kijut mindig bővebben hívőknek és hitetleneknek. A hívőknek áldásul, a hitetleneknek átokul.

*

Akármilyen félelmes világban élünk, mégis hangzik felénk Jézus ajkáról és a Szentírás lapjairól az égi üzenet: **Ne féljete!** Ne féljete a betegségtől, hiszen **"betegségeinket Ő viselte, fájdalmainkat Ő hordozta és az Ő sebeivel gyógyulánk meg"**. Az Úr a mi gyógyítónk, áldott orvosunk minden testi és lelki nyavalyánkban.

Legfélelmetesebb az emberi élet számára talán a halál. Dehát: Jézus legyőzte a halált és zsenyéje lón a feltámadottaknak. Azóta nincs okunk félni a haláltól, azóta Benne élünk, boldog bizonyossággként hangozhatik ajkunkról: **"Halál hol a te fullánkod, pokol hol a te diadalmad?"** Azóta zenghet szívünkben az ének igazán?

Nincs már szívem félelmére

Nézni sírom fenekére,

Mert látom Jézus példájából,

Mi lehet a holtak porából.

Nyomorúság, szenvedés, üldöztetés nem szabad, hogy félelmet keltsenek a hívő szívben, hiszen benne van a **menetlevelünkben: "E világon nyomorúságotok léssen, de bízzatok, én meggyőztem a világot"**. De az is benne van, hogy **"a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk az igen-igen nagy örök dicsőségnek"** a megelőzője... Meg az is, hogy **"azoknak, akik az Istent szeretik, minden javukra van"**. Meg az is, hogy: **"ne rémüljete meg a tűztől, amely a megpróbáltatás végett támadt közöttete, mintha valami rémületes dolog történnék veletek, sőt amennyiben részete van a Krisztus szenvedéseiben: örüljete, hogy az Ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendzeshessenek..."** Meg az is, hogy **"hívj segítségül engem a nyomorúság idején és megszabadítlak, s te dicsőítesz engem"**. Meg még nagyon sok minden meg van írva, amelyek mind ezt zengik felénk: **Ne féljete!** ...

Azért a mi szívünk nem félne,

Ha az egész föld megrendülne

És a hegyek a tengernek

Közepébe bédülnének...

A BETLEHEMI éjszakában is ez a két szó hangzott a megrémült pásztorok felé az angyalok ajkáról s - hangzik felénk ma is. Kétezer év után mintha időszerűbb volna ez a biztatás és bátorítás. Azóta kitaláltunk ugyan sok mindent, de minden találmányunkkal növekedett a félelmünk, mert bűnmarta és bűnnyugtalanította lelkiismeretet nem lehet kultúrával és civilizációval közömbösíteni. S nyomorúság is lesz míg ember és élet lesz a földön. Egyetlen menedék van csak remegő szívű mindnyájunknak: A Megváltó felénk tart karja. Ha ott talál bennünket a szenvedés, megpróbáltatás, nyomorúság, betegség vagy akár a halál vagy az egész világ összedülése is, nem rémülünk meg, mert fülünkbe cseng a Királyok Királya bátorítása: **Ne féljetek...**

És útam sötét bár s környez sok veszély,

Hangját egyre hallom: Gyermekem ne félj...

S majd, ha fönn a mennyben meglátom Uram,

Ujjongva kiáltom: Nem, Ő nem hagyott magam!

(Mustármag 1943.december.) Horváth János